

[Poul Møller.]

ster og det ærede medlem hr. Hans R. Knudsen ville have reglerne gennemført i hurtig og hast — med det resultat, at der nu er opstået tvivl om, hvorvidt de giver ministeren ret til at tilbageholde skat i udbetalte arbejdsløshedsunderstøttelser. Det er næsten nemesis, der her rammer det ærede medlem.

Andre eksempler kunne føjes til, ikke mindst netop fra skattelovgivningens område. Jeg skal imidlertid ikke trætte tingets medlemmer med opregning af eksempler. Vi må blot være klar over, at mangelfulde lovbestemmelser bereder borgerne store vanskeligheder og belemrer både administrationen og domstolene med betydeligt besvær. I det omfang, vi er i stand til det, må det være vor pligt at undgå noget sådant. Det er jo i det væsentlige politikere, der sidder i dette høje ting, og som sådanne er vi mest optaget af lovgivningens politisk betonedede problemer. Det kan ikke undgås, at dette kommer til at gå ud over den rent juridiske side af arbejdets udførelse, nemlig lovenes klare og entydige affattelse. Der ville næppe gå noget som helst af os, hvis vi under præsidiets nedsatte et juridisk udvalg — kald det lovråd, kald det noget andet — som fik til opgave at gennemgå alle lovforslag med henblik på deres affattelse, inden de blev vedtaget her i tinget. En behandling i et sådant udvalg ville tillige give centraladministrationens embedsmænd en hårdt tiltrængt pause til at gennemse lovforslagene efter afstemningen ved anden behandling.

Jeg har gerne villet fremsætte disse tanker til fornyet overvejelse. Det er den konservative folketingsgruppes håb, at folketinget for sin egen skyld, af hensyn til sin egen anseelse, vil tage disse spørgsmål op til den grundigste behandling. Vi kan ikke være bekendt at lade dem ligge og i fornem majestæt sidde og tro på vor egen ufejlbarlighed.

Åbningstalens økonomiske afsnit var præget af en vis, jeg indrømmer forståelig glæde over valutaudviklingen. Denne glæde deler vi. Noget andet er, at man nok vil vurdere valutaudviklingens årsager noget forskelligt, alt efter hvor man er placeret i denne sal. Vi har et gammelt dansk ordsprog, der hedder: heldet står den kække bi, og mon ikke medlemmerne til venstre i salen finder

megen visdom heri. Til gengæld kan de næppe fortænke os andre i at finde mere sandhed i et andet gammelt ordsprog, nemlig: heldet følger de tossede. Nu skal vurderingen af en valutastilling naturligvis ikke være en ordsprogsleg, men alligevel har jeg ikke kunnet nære mig for at bringe de to ordsprog i erindring. Det afgørende i dem begge er jo, at vi har været heldige, langt mere heldige, end der var grund til at forvente. Vi fik en særdeles god høst i fjor, som betød, at vi fra at være kornimporterende i høståret forinden blev korneksporterende i det år, der nu er afsluttet. Hertil kommer de betydelige prisfald på de udenlandske råvarer til vort landbrug og til vor industri. Det var disse faktorer, som blev afgørende, det kan ganske simpelt læses ud af statistikken over vor samhandel med udlandet. Det er råvareimporten, der er faldet, medens færdigvareimporten tværtimod er steget. Meningen med regeringens valutaforanstaltninger var vel egentlig, at det omvendte skulle blive tilfældet. Det kan da heller ikke bestrides, at en række andre vesteuropæiske lande har nydt gavn af den samme internationale konjunktur, som vi har haft på ryggen. Det gælder f. eks. Storbritannien, Frankrig, Holland og Belgien, og ingen, selv ikke regeringens varmeste tilhængere, selv ikke det ærede medlem hr. Per Hækkerup, vil vel i dag mene, at den danske regerings foranstaltninger har påvirket de andre landes valutaudvikling.

Jeg har været nødsaget til at gøre disse bemærkninger, for at vi ikke skal se os skeløjede på vore egne foranstaltninger og klamre os til dem, som om de virkelig havde været vor redningsplanke. Vi fra oppositionens side er ganske klar over, at letsindighed ikke er på sin plads, fordi vi nu har en valutareserve på omkring 1 milliard kr. For det første tyder de sidste tal på, at stigningsstakten er aftagende, for det andet må vi vel nøgternt bedømme indeværende års høst til at være af mindre værdi end forrige års, formentlig omkring 30 pct. ringere, hvilket atter kan kræve indførsel af betydelige kvanta korn. For det tredje ligger i selve valutaudviklingen kimen til tilbagegang. Faldende importudgifter og lidt stigende eksportindtægter har forøget pengemængden og dermed kreditmulighederne, som vi alle har set, men